

Published in **Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii**, pp. 281-283. Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages. ISBN 9781599735023. Also published in Ion Radu Zăgreanu: *Lecturi simpatetice*. Târgoviște: Editura Macarie, 1999, pp. 98-99. Also appeared in *Minerva*, nr. 74-75, 1997.

Emigrant la nesfârșit

Ion Radu Zăgreanu

Florentin Smarandache a publicat în anul 1994 la Editura „Macarie” din Târgoviște volumul de versuri *Exist împotriva mea*. Aceași editură îi lansează un nou volum de poezii *Emigrant la nesfârșit* (1996).

Olteanul Florentin Smarandache, autodefinindu-se cu durere „emigrant la nesfârșit” (s-a stabilit în Arizona, SUA) este un renumit matematician, romancier, dramaturg, poet, traducător.

„Solitar poet”, cum îl numește într-o „întâmpinare” (prefață de Cezar Ivănescu), se regăsește prin vers, în patria sa „limba română”, ca într-un spațiu al originilor părăsite.

Recentul volum este pendularea unui spirit sub o „undă tragică”, între „neliniștea metafizică” a lui Eugen Ionescu și „concepția balcanic bancuristă” a lui Marin Sorescu (Cezar Ivănescu).

Predestinat a trăi în lumea „figurilor geometrice obacevskiene” (*Ironia soartei*), poetul este atras de cuvinte, găsimd în ele salvarea prin actul creației: „s-a înecat sufletul în carne” (*Suflet fără suflet*).

Autorul nu uită că a plecat dintr-o România „la cea mai înaltă cotă a disperării”, unde se practică „mersul în turmă”, fariseii fiind prezenți „la toate colțurile istoriei”.

Într-o selecție orweliană, poetul cuprinde imaginea dictaturii ceaușiste: „trece Nebunul/În caleașca de seară/e noapte în sânge/și plouă nemilos/ferestrele sufletului se dau/de ceasul morții.” (*La cota cea mai înaltă a disperării*).

Poezia sa cu accente sociale și politice devine uneori pamflet. Inadaptatul emigrant agață în pomul de Crăciun lângă „niște speranțe” și „gânduri bune, un tablou cu mere românești”, i se pare că aude „clopotul unei Catedrale de pe Dunăre” și „câinii din Giurgiu”.

Florentin Smarandache scrie o sensibilă poezie erotică. O ofertă de căsătorie la rubrica de publicitate a unui ziar, dă prilej genului masculin să-și expună josnicele și egoistele pretenții de selectare a unei viitoare soții.

Autorul este imprevizibil. Mereu îți întinde neașteptate curse.

Printr-o mișcare scurtă, trece de la tonul nesperios (în aparență) la tragic. Uneori, o mică distanță separă gravitatea de gratuitate.. când crezi că ești acasă la Bulă, poetul te plesnește cu un vers, de îți vine să plângi.

Ultimul capitol al cărții *Cântece de mahala* este „o cină de taină”, unde s-au adunat „ecouri” de atmosferă ce amintesc de *Cântecele țigănești* ale lui M. R. Paraschivescu, de *Florile de mucegai* ale lui T. Arghezi și de lirica lui M. Sorescu.

De la „descântoteca” lui M. Sorescu se alunecă într-o „bârfotecă” savuroasă.

Unele poezii sunt niște calambururi, altele sunt niște exerciții fonetice, niște jocuri de sonorități.

Autorul „mișcării paradoxiste” își continuă și în acest volum maniera lirică cunoscută. Depinde de el ce zonă poetică va exploda în viitor. Va sta cu fața spre „neliniștea metafizică” gen Eugen Ionescu sau Bulă al nostru îl va trage de mânecă spre „porțile orinetului dulce”.